

Viitorul arhitecturii se cunoaște, dar al urbanismului?

Șerban ȚIGĂNAȘ
Președintele
Ordinului Arhitecților din România

Despre arhitectură, rezultatul tuturor acțiunilor care duc la construire și consecințele construirii deopotrivă, sunt trei categorii care îi anticipează viitorul. Prima este modul în care va fi evaluată arhitectura, holistic, pe baza performanțelor. A doua este orientarea masivă construirii de la a înlocui cu construcții noi ceea ce este perimat, către a reabilita și transforma ceea ce există deja. În fine a treia, ține de procesele de proiectare și construire care se vor desfășura pe platforme virtuale simultan accesibile actorilor implicați, respectiv în formula BIM, Building Information Modelling, modele care vor putea fi interogate despre performanțe și costuri, ducând la dispariția proceselor secvențiale de proiectare, a descompunerii proiectului și a folosirii hârtiei ca suport pentru acesta. Ceea ce nu este încă cert ține de rolul pe care îl vor juca arhitecții în aceste procese, rol care poate fi central, integrator, apropiat de sensul etimologic al profesiei sau dimpotrivă diminuat, redus la designul conceptual al configurațiilor spațiale sau al ambianțelor.

Viitorul planificării spațiale merită discutat din două perspective, cea a practicilor internaționale și cea românească, complet defazată față de aceste tendințe. Gestiunea spațială și planificarea capătă enorme posibilități de monitorizare și simulare prin utilizarea instrumentelor informatice astfel încât planificatorii să devină, așa cum s-a întâmplat cu arhitecții în domeniul parametricismului, din designeri programatori. În România planificarea este externalizată complet de administrații, ocazie cu care planurile pe care le procură și trebuie să le implementeze sunt atât neînțelese cât și de multe ori nedorite. Conflictele de acest tip s-au înmulțit evident în ultima perioadă scoțând la iveală caracterul dominant speculativ al planificării românești. Ceea ce trebuie în mod cert consolidat în planificarea românească ține de judecarea propunerilor de dezvoltare prin prisma interesului public și al comunităților.